

Tako najbolj zanesljivo izvemo, je li konj za namen dober, v kateri ga nameravamo kupiti, ali ne. Ob enem se prikažejo na dan bolezni in napake, ki bi sicer tajne ostale, na primer: piskanje v goltanci, nadušljivost, norost ali tiščavka, opornost, brsenje in skakanje čez oje in štrange. Naposled se postavi konj zopet v hlev, kjer mu jesti položijo in zopet opazujejo. Da je zdrav spoznamo tukaj, če z ušesi živahno maha, rad zoblje, bolehavost pa, če glavo pobeša, sedaj na to, sedaj na drugo nogo prestopa in se opira; vse to kaže, da je žival bolestna in spehana.

Tako natančno ogledovanje vselej ni mogoče, zlasti na sejmihi ne. Zato naj se kupi konj pogojno, namreč tako, da kupčija velja, ako ima žival vse te in te dobre lastnosti, ali ako nima teh in teh napak. Oboje mora se določno izreči, na primer: konj mora se rad dajati podkovati, ali on je miren in pohleven vojaški konj za ježo, za gospe, ali konj je popolnem za jezdenje izurjen, ali izvežban za vprego pred kočije, za vprego pred voz z jednim konjem, ali dober kot tovarš k drugemu, da stori z njim par, da toraj ne grize, ne bije itd.

Vse te lastnosti morajo v 3 dneh dokazane biti, sicer mora prodajalec konja vzeti nazaj; če konj ima res določno zahtevane lastnosti, mora kupec konja pridržati. Sleharo kupčijo konjsko bi pa naj sklepali pred pričami ali pismeno, zlasti velja to zastran jako dragih konj in je osobito važno za prodajalca, ker se mu je bati, da bi vkljub dokazanim dobrim lastnostim konja, ne zgrevalo kupca in bi ta zatem skušal konja poslati nazaj in kupčijo razdreti.

Na novo kupljene konje ne smemo precej težko vpregati, naglo jezdit, sploh mnogo in silno rabiti, marveč previdno z njimi ravnati, dobro streči in zvesto opazovati, da še o pravem časi zasledimo nevarno bolezen ali napako. Dobro je poklicati živinozdravnika in to, ako treba, prodajalcu naznaniti.

Podučne stvari.

Nasledki „šnopsa“.

(Dalje.)

Povabljeni in po zavžitej omenjeni pijači razvneti mladina se kar načuditi ne more urnemu vrtenju, kretanju in zvijanju Plahtačev; vname in zbudi se želja v njej za tako „umetno gibčnost“. Zvitim in prekanjenim očesom opazila sta oba utis, kojega sta s prvim poskusnim plesom navzoče napravila. Začetek bil je toraj storjen novej strasti v Zalesji in nadaljevanju ni bilo nobene težave več — ker pod petami je vsakega nazočih nekaj zasrbelo. Prvi v plesno vajo podati se pa še nobeden izmed zaleških mladeničev in deklet upal ni. Temu zopet Plahtač in spridena Beta njegova hitro sama odduška najdeta. Prvi pograbi lepo Podlipnjikovo Mino, druga pa najkrepkejšega in čvrstega Prilesnikovega Štefana. Naduhar prične priprosti valjček počasno škri-

pati, a novince se pa sè spretnima plesalcema nevretno okolo vrteti. Šlo je iz početka vse le nekako neredno, a novince sta uže pri prvi vaji nekoliko takta si pod pete vbrala. Pri drugi in tretji poskušnji šlo je pa uže vse nekako srednje dobro. Po tem sporedu prihajali so v posledici tudi drugi mladeniči in dekleta zaleška gledé plesa na vrsto — Plahtačema v kremplje, kar se je v teku prvega tedna, „plesne šole“ v Zalesji izvršilo. Prvenci bili so tako za strast plesa uže pridobljeni. Ti so polagoma tudi druge za „novo telovadbo“ pridobivali pripovedovaje jim kako jim plés dobro dé in kako prijetno se je po taktu Naduharjeve godbe v kolobaru vrteti. Ni še celi mesec dni preteklo, in uže je bilo Zalesji do 40 parov v „valjčku“, „polki“, „mazurki“ in „sedem-stopu“ izurjenih plesalcev in plesalk. Izvzemši le petek in saboto zvečer vsakega tedna, vršila se je vsak drugi dan skoz celi mesec pri Plahtaču ob večerih: plésna šola. Vse je pa zviti Plahtač tako si vedel in znal vrvati, da mu od tega celomesečnega plesa ni bilo treba za občinsko blagajnico niti solda na „taksah“ od godbe in plesa plačati. Sam imel je pa pri tem prav mastne dohodke; precejšnjo posodo „Sternovca“ sé „šnopsom“ pomešanega so mu njegovi plésni učenci in učenke med tem časom spraznili, katere so se tako privadili, da jim je prav potreben postal in so ga tudi pozneje ob raznih prilikah kaj pridno in požrešno cukali.

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

Nosil se je mirno, dostojno, spremstvo njegovo pa je peš in skoro polugolo šlo za njim, dudlalo, na velik boben tolklo in plesalo. Ali to ni bil pravi ples, to je bilo besno zvijanje, skakanje in premetavanje. Kedar godba in ples Hamduše razdražita, tedaj besné kot zverina. Napadejo vsako žival, ki jo srečajo, razpraskajo jo z nohtovi, ogrizejo z zobmi, in kar jima ostane med zobmi, tudi požró. Ako ne naleté na žival, tedaj se lotijo Juda, ako ga le v pest dobijo. Zato se čuvajo na vso moč Judje ob takih svečanostih. Kakor hitro dudla zadudla ali boben zapoje, mahoma se poskrije deca Izraelova, in tudi kristjan najpametnejše učini, če gré s pota tem razgrajalcem. Včasih jih mora močna straža vojaška zajeziti, da jih tako vsaj nekoliko brzdá. Ukljub temu tišči ljudstvo k mukademu, ter mu spoštljivo poljublja kolena. Prav tega dné kakor jaz, došel je s svojim spremstvom v Tandžo, in tistega večera je napravil še več sprevodov po mestu z čakljado in s streljanjem.

Mirnejši od Hamdušev pa so Santoni. To so neka vrsta pustinjačev. Stanujejo večinoma v puščavi, kedaj pa kedaj tudi v mestu. Eni pustinjaki so blazni, eni tópi, ali Marokanci jih česté kot svetce; ostali Santoni so fanatiki, ali sleparji. Santon smé uganjati kar hoče, streči more sleharnej strasti, in vse kar govori ali dela, vse se mu jemlje za dobro. Najhujše psovke od takega pustinjaka sprejema prosti narod kot osobite milosti in

počastitve. V Tandži se srečal vsak dan starega, popolnoma topega Santona. V roki je nosil babuše, grdo je tulil po ulicah, in to je uganjal uže 20 let brez vse zapreke. Ljudje so kar tiščali k njemu, vzlasti ženske. Kdor je mogel, poljubil mu je umazano, suho roko, ali pa obleko, da si je zamahoval z debelo palilo okoli sebe. Čudno, da je palica zadevala le Jude. En pot sem tudi jaz homaj se umeknil palici, zato je meni namenjeni udarec priletel na glavo nekemu Judu. Ker je mož malo zaklel, pograbili so ga pri tistej priči ter tirali na policijo, kjer so mu jih nabrisali ee vém koliko na podplate.

(Dalje prihodnjič.)

Politične stvari.

Iz državnega zbora.

Minuli petek imela je zbornica poslancev zadnjo sejo pred Velikonočjo in seja pričela se je, da bi bila pred končana že ob 10. zjutraj. Ob 12. zborovala je tudi gosposka zbornica.

V zbornici poslancev ni bilo pomenljivih stvari na dnevnem redu, razun poročila komisije za državne dolgove za leto 1885.

To poročilo bilo je levičarjem, izrekoma onim, kateri v sebi čutijo tiho ali glasno željo postati ministri, — dobro došla kost, katero so v tej seji gldali skoraj štiri ure. Dogodba v kontrolni komisiji, po kateri so levičarji tako hlastno segli, bila je sledeča: dvorni svetovalec Langhammer, pristaš levičarjev, opravljal je v komisiji posel prvega uradnika ter je imel tudi sestavljati zapisnike in iz njih poročila. V neki seji komisije vrtil se je razgovor tudi v onih malih državnih dolgovih, katere so sklepali posamezni ministri za svoje oddelke, navadno za zgradbo uradniških poslopij tako, da so se stroški takih zgradb plačevali v 40 letnih obdobjih. Ker se je pri budgetnih razpravah že večkrat ugovarjalo takim dolgovom, sprožil je tudi v kontrolni komisiji, to stvar član, sedaj umrl Smarževski, rekoč, da bi se vsi taki dolgovi smeli sklepati še le po pritrditvi finančnega ministra. Langhammer napravil pa je iz te opazke vse drugače in to tako, da se je iz nje lahko čitala ojstra nezaupnica proti finančnemu ministru. — Predsednik komisije vitez Šrom ni posebno pazljivo čital onega zapisnika in tudi ne po njem posnetega poročila komisije do državnega zbora tako, da je v njem ostala omenjena nezaupnica Langhammerjeva do finančnega ministra.

Členi komisije zapazili so to že, ko so levičarji sami to staknili in na veliki zvon obesili.

V novo sklicani seji komisije popravil se je oni zapisnik tako, kakor je razprava v resnici tekla; — poročilo za državni zbor pa se ni moglo popraviti in da bi se iz tega skovalo levičarjem dovoljnejše orožje zoper

vlado, izstopili so levičarski člani iz kontrolne komisije rekoč da se je Langhammer-ju krivica godila itd. Sedaj toraj v kontrolni komisiji levičarji niso zastopani in porabiti so hoteli to priliko, da bi udrihali po vladi in večinini, ter so pričakovali, da jih bode vlada lepo prosila, da naj zopet vstopijo v kontrolno komisijo. Prvo se je sicer zgodilo v najobilnejši meri. Pred vsem govoril je z levico bivši član kontrolne komisije baron Dobelhoff, ki je s stališča svoje stranke opisaval dogodbe v kontrolni komisiji. Za njim pa začne govoriti Plener ter čveka skoraj 1½ ure toliko praznih čenč, tu in tam zasoljenih z zabavljicami na komisijo in na finančnega ministra tako, — da so mu celo lastni pristaši popihali iz zbornice. Za njim popravlja dr. Fuchs, podpredsednik kontrolne komisije vse dogodbe s prečitanjem zapisnikov tako, kakor so se godile. Potem govori še enkrat zopet obširno Plener, za njim finančni minister Danajevski, dalje pa še Neuwirth, Herbst in Sturm, kateri so pa že prav v oni obliki govoriti proti vladi, kakor kmečki fantje, kader že po kolih segajo.

Še le poročevalec dr. Matuš govoril je zopet mirno in stvarno tako, da je pač vsak poslušalec lahko storil sodbo o tem grozovitem ropotu levičarjev, rekoč: „veliko vpitja in malo vžitja“. — Tako je zadnja predvelikonočna seja, o kateri se je pričakovalo, da bodo končana ob 1. ali vsaj ob 2., — trajala od 10 do ¼4 popoldne. Drugi dan pa je žalostno tarnala „N. Fr. Presse“, da je levičarjem zopet po vodi splavala nada, da bi jih finančni minister prav lepo prosil, naj zopet vstopijo v kontrolno komisijo.

Iz deželnega zbora štajarskega.

V zadevi slovenskih zemljiških uknjižeb.

Govor deželnega poslanca dr. Jos. Serneca v deželnem zboru štajarskem dne 17. januarija 1888.

(Dalje.)

Vsi ti pomisleki kažejo, da nikakor ne more določevati deželni zbor, v katerem jeziku naj se v zemljiške knjige upisuje, nego da mora biti jezik, ki velja po postavi pri sodnji kot navaden in v katerem se ulagajo uloge, isti, v katerem se tudi upisujejo v zemljiške knjige; kajti vsebina tega, kar se v zemljiške knjige upiše, je bistven del sodnijskega odloka, ter ne spada k notranji ureditvi zemljiških knjig. Zatorej pa ne more biti gorora o tem, da bi naredba visokega pravosodnega ministerstva segala v kompetenco deželnega zbora.

Poslanec g. dr. Wannisch navaja neredbo od leta 1862. o rabi slovenskega jezika pri sodujinah. V letu 1862 se je res samo izreklo; da se smejo uloge v slovenskemu jeziku ulagati in reševati „p o m o g o č n o s t i“ tudi v tem jeziku. Pa to je bilo leta 1862 in to je bilo za takratne čase umestno; kajti takrat je bilo le malo sodnikov, ki so bili popolnem večji slovenskega jezika. Danes smo pa Slovenci že na boljšem mestu. Od takrat smo Slovenci dobili časnike in knjige v svojem jeziku,